

ikke Prostitution i den almindelige Betydning af Ordet.

Om Ændringsforslag Nr. 2, der gaar ud paa, at det Tilhold, Politiet giver en Kvinde, skal kunne inddrages for Domstolene, skal jeg ikke sige videre. Det forekommer mig, at Forslaget vil medføre en ret ualmindelig Praksis, og det behøves neppe til Betyggelse, da der vistnok er Betyggelse nok i dette, at vedkommende Kvinde kan klage til de overordnede Myndigheder og i sidste Instans til Justitsministeren. Det er sandt, at Politiet i disse Tilfælde kan begaa Misgreb, men Hovedforskellen mellem den nuværende Tilstand og den, der indtræder efter denne Lov, er, at efter denne Lov ere vi sikrede mod, at Politiets Indgreb kunne gaa til den gale Side. Naar der har været talt om Politiets Misgreb, har der netop været klaget over, at Politiet tog fat paa en ung Kvinde og tvang hende til at lade sig indskrive. Det var det, de unge Kvinder frygtede for. Vi have endog Eksempel paa, at en ung Kvinde har skudt sig, da Politiet kom til hende. Hvorfor? Fordi hun var bange for, at de skulde tage hende og indskrive hende paa Politiets Liste, og vi have enkelte Eksempler paa at Politibestillingsmænd have ladet sig forlokke til at skaffe Bordelværtinder unge Kvinder, altsaa indfange dem til dem. Alle disse Misbrug ere udelukkede efter denne Lov. Hvis vi kunne tænke os Misgreb efter denne Lov, ville de i alt Fald gaa til den rigtige Side, idet Politiet kan tænkes at ville være alt for ivrigt til at tvinge disse Kvinder til at søge andet Arbejde. Men det have vi vel neppe Grund til at frygte.

Angaaende Ændringsforslag Nr. 3 skal jeg kun bemærke, at dette, at henvise de prostituerede Kvinder til en Anstalt, er vist ganske udmærket for de unge Begyndere under 18 Aar, det vil ogsaa kunne ske i Henhold til Børneloven; derimod at anbringe de ældre paa en saadan Anstalt tror jeg ikke vilde være heldigt. Jeg indrømmer, at Vanskeligheden ligger i dette: Hvorledes skulle vi skaffe disse Kvinder Arbejde? Og dersom jeg skulde have nogen som helst Betænkelighed ved § 1, dette at anvende Løsgængeriloven, vilde det være den, at Paragraffen kunde komme til at staa som et dødt Bogstav, at Loven ikke vilde komme til at fungere, og det har jo altid sine Betæneligheder at vedtage en Lov, med Hensyn til hvilken man maa befrygte dette. Det er den eneste Betænkelighed, jeg kunde have ved Loven,

og derfor vil jeg gerne her benytte Lejligheden til at paakalde Almenhedens Hjælp i saa Henseende. Vi have f. Eks. ved Børneloven det Held, at naar vi skulle anvise disse Børn Steder, hvor de kunne blive opdragne, kunne vi henvise til en stor privat Virksomhed, som er i Gang. Det kan være at haabe, at naar denne Lov træder i Kraft, der da ogsaa vil samle sig Mænd og Kvinder, som ville tage den Opgave op at sørge for at skaffe disse Kvinder Opholdssteder, hvor de kunne ernære sig paa hæderlig Maade. Muligvis kunde man tænke sig, at den nu bestaaende Forening, „Foreningen mod Lovbeskyttelse for Usædelighed“, som nu for saa vidt bliver arbejdsløs, som dens Hovedformaal bliver opfyldt, kunde tage sig en saadan Opgave paa. Det er sikkert den Vej, man skal gaa.

Med Hensyn til Forslaget under § 6 om de usædelige Bekendtgørelser skal jeg sige, at der er vist neppe noget eneste Medlem af dette Ting, som har nogen som helst Sympati for disse Avertissementer eller paa nogen Maade ønsker at holde sin Haand over dem. Men Spørgsmaalet er, hvorledes man skal kunne ramme dem, det vil meget vanskeligt kunne lade sig gøre. De kunne dække sig under alle mulige Former. Jeg tror ikke, der er andet at gøre end for det første at ramme de groveste Udslag, f. Eks. hvor det er tydeligt, at her averterer en saadan Kvinde, idet hun opgiver sin Adresse, ønsker et Laan osv. Disse Avertissementer komme stadig igen, hvorved hun henleder Politiets Opmærksomhed paa sig, og Politiet maa da spørge hende: Hvad lever du af? Dernæst vil det vist være af stor Virkning, at enhver Redaktion skal have et Navn at holde sig til for hver Bekendtgørelse, saa at man, hvis der kommer noget kriminelt ud deraf, kan ramme den skyldige. I det Tilfælde, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) omtalte ved 1ste Behandling, var Forholdet i Virkeligheden det, at der forelaa noget kriminelt, og dersom vedkommende Redaktion havde haft vedkommende Mands Navn, vilde vedkommende kunne være bleven ramt efter den almindelige Lovgivning.

Jeg skal dernæst gaa over til den anden Afdeling af Loven, som vedrører Bekæmpelse af den veneriske Smitte. Her er Hovedpunktet, at Lovforslaget vil paalægge Patienterne at fuldføre den Kur, de begynde paa. Der er ikke fra nogen Side Tale om, at Patienterne skulle an-